

Materiały instruktażowe dla prowadzących szkolenie z zakresu pomocy wzajemnej: Lekcje 1, 2 i 10.

Kierownicy pomocy wzajemnej obszaru; specjaliści pomocy wzajemnej obszaru; regionalni specjaliści pomocy wzajemnej; komitety pomocy wzajemnej regionów, palików i okręgów

KOŚCIÓŁ
JEZUSA CHRYSZTUSA
ŚWIĘTYCH
W DNIACH OSTATNICH

Ilustracja na okładce: *Chrystus leczący chorego w Betesda* — Carl Heinrich Bloch.
Dzięki uprzejmości Muzeum Sztuki Uniwersytetu Brigham Younga.

© 2004–2007 by Intellectual Reserve, Inc.

Wszelkie prawa zastrzeżone

Printed in Germany

Zatwierdzenie wersji angielskiej: 2/07

Zatwierdzenie do tłumaczenia: 2/07

Tłumaczenie z: *Instructional Resources for Welfare Trainers: Lesson 1, 2 and 10.*

Polish

37058 166

SPIS TREŚCI

Wstęp	iv
1. Dobrobyt duchowy i doczesny	1
2. Samowystarczalność	3
10. Pomaganie innym w staniu się bardziej samowystarczalnymi	7

WSTĘP

Korzystanie z podręcznika

Niniejszy podręcznik zawiera materiały instruktażowe dla komitetów pomocy wzajemnej regionów, palików i okręgów oraz biskupich rad pomocy wzajemnej palika. Lekcje w podręczniku uczą zasad dobrobytu duchowego i doczesnego oraz opisują obowiązki biskupów, przywódców Kapłaństwa Melchizedeka i przywódczyń Stowarzyszenia Pomocy. Przywódcy powinni zaplanować te lekcje i nauczać ich zgodnie ze wskazówkami Ducha, aby pomóc w określeniu duchowych, emocjonalnych i doczesnych potrzeb członków w ich paliku, dystrykcie, okręgu lub gminie.

Proponujemy wykorzystanie podczas wielu z tych lekcji kaset video *Essentials of Welfare* (Podstawy pomocy wzajemnej) (5x045) lub DVD *In the Service of Your God* (W służbie twemu Bogu) (54645). Kasetę video lub DVD można zamówić za pośrednictwem służb dystrybucyjnych Kościoła. Inne materiały pomocnicze dla nauczyciela zawarte w tym podręczniku to: lista materiałów do przestudiowania przed każdą lekcją, cytaty z podręczników kościelnych, odsyłacze do pism świętych, proponowane pytania do dyskusji oraz inne sugestie dla uczestników zajęć. Dodatkowe sugestie do nauczania można znaleźć w *Przewodniku do nauczania* (34595 166) i w podręczniku *Nauczanie — nie ma większego powołania* (36123 166).

Zachęcanie uczniów do dyskusji

Zamiast prezentować poniższe lekcje w formie wykładów, pomóż członkom klasy w wartościowy sposób uczestniczyć w omawianiu głównych punktów, fragmentów z pism świętych i cytatów z podręczników kościelnych zawartych w lekcji. Gdy członkowie klasy biorą czynny udział, efektywniej uczą się głównych prawd zawartych w lekcji i lepiej rozumieją, w jaki sposób zastosować zasady ewangelii. Postaraj się o przewodnictwo Ducha, kiedy decydujesz, które pytania zadać, w jakiej kolejności i jak dyskutować na ich temat. Dyskusje w klasie powinny skupiać się na kwestiach, które pomagają członkom zbliżyć się do Chrystusa i żyć, tak jak Jego uczniowie. Zmieniaj tor dyskusji, które nie spełniają tych celów. Więcej pomysłów dotyczących nauczania z wykorzystaniem pytań znajduje się w podręczniku *Nauczanie — nie ma większego powołania*, str. 68–70.

Aby zachęcić klasę do dyskusji, wykorzystaj następujące wskazówki:

1. Po zadaniu pytania, podaj członkom klasy odsyłacze do pism świętych, aby mogli znaleźć odpowiedź.
2. Zadawaj pytania, które wymagają raczej przemyślenia i dyskusji, niż odpowiedzi *tak* lub *nie*. Pytania zaczynające się od *dlaczego*, *jak*, *kto*, *co*, *kiedy* i *gdzie*, najskuteczniej zachęcają do dyskusji.
3. Zachęcaj uczniów, aby dzielili się swoimi uczuciami na temat nauk, jakie wnoszą z lekcji. Zachęcaj ich również, aby dzielili się doświadczeniami, które pokazują, w jaki sposób można zastosować w wykonywanym przez siebie powołaniu zasady pomocy wzajemnej. Komentuj ich wypowiedzi w sposób pozytywny. Jednakże, jeśli któraś z wypowiedzi jest sprzeczna z doktrynami lub stanowiskiem Kościoła, zadбай o to, aby błędna informacja została sprostowana. Te ważne zasady pomocy wzajemnej są święte i nie mogą być umniejszane, zmieniane lub źle rozumiane. Nakierowuj ku właściwym zasadom bieg stwierdzeń lub dyskusji, które nie zapraszają Ducha, czyniąc to z miłością i łagodnością (zob. *Nauczanie — nie ma większego powołania*, 84–87).
4. Bądź wrażliwy na potrzeby każdego z uczniów. Mimo że powinno się zachęcać wszystkich uczniów do uczestnictwa w grupowej dyskusji, niektórzy mogą się tego obawiać. Możesz z nimi porozmawiać na osobności, by dowiedzieć się, czy mogliby czytać na głos lub brać udział w lekcji. Bądź ostrożny, aby nie prosić tych, których mogłoby to wprawić w zakłopotanie.

1 DOBROBYT DUCHOWY I DOCZESNY

Cel

Każdy uczestnik zobowiąże się do rozpoczęcia pracy nad poprawianiem swojego duchowego i doczesnego dobrobytu.

Materiały na lekcję

In the Service of Your God (W służbie twemu Bogu)
DVD (54645).

Wypowiedź z *Church Handbook of Instruction* *(Kościelnego podręcznika instrukcji)*

Poproś jednego z uczestników, aby przeczytał następującą wypowiedź:

„Podjęcie osobistej odpowiedzialności za dobrobyt duchowy i doczesną pomoc wzajemną zawsze było częścią życia zgodnego z ewangelią. [...]

Oto zasady rozwijania dobrobytu duchowego:

Posiadanie wiary w Jezusa Chrystusa. [...]

Otrzymanie obrzędów niezbędnych do zbawienia. [...]

Codziennie modlenie się i studiowanie ewangelii. [...]

Przestrzeganie przykazań Boga. [...]

Kochanie Boga oraz kochanie innych ludzi i służenie im. [...]

Wzmacnianie rodziny poprzez wspólne modlenie się, wspólne studiowanie pism świętych oraz kochanie i opiekowanie się sobą nawzajem.

Uczęszczanie na spotkania kościelne. [...]

Dzielenie się ewangelią z przyjaciółmi i krewnymi. [...]

Odszukiwanie i zgłaszanie danych nieżyjących przodków do obrzędów świątynnych. [...]

Zasady rozwijania dobrobytu doczesnego obejmują opiekowanie się biednymi i potrzebującymi oraz stawianie się samowystarczalnym jako jednostka i jako rodzina” (*Church Handbook of Instructions, Book 2: Priesthood and Auxiliary Leaders* [1998], 255).

Zapytaj uczestników: W jaki sposób zasady pomocy wzajemnej pomagają nam stać się bardziej podobnymi do naszego Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa?

Kluczowe punkty: Zdefiniowanie istoty pomocy wzajemnej

Pomóż uczestnikom w zrozumieniu następujących zasad i przedyskutuj je, jeśli zajdzie taka potrzeba. Wyjaśnij, że te zasady są istotą pomocy wzajemnej Kościoła:

1. Wszystkie rzeczy należą do Pana (zob. NiP 104:14).
2. Wszystkie rzeczy są duchowe dla Pana (zob. NiP 29:34–35).
3. Na dobrobyt doczesny składa się jedzenie, ubranie, schronienie, zdrowie, wykształcenie, praca i siła emocjonalna.
4. Na dobrobyt duchowy składa się czczenie Boga, studiowanie ewangelii, wzmacnianie rodziny, otrzymanie obrzędów i ofiarowywanie służby (zob. *Church Handbook of Instructions, Book 2, 255*).
5. Dobrobyt duchowy i doczesny są wynikiem wykonywania woli Pana, tak jak została ona objawiona poprzez Jego proroków.

Prezentacja video: *Elijah and the Widow of Zarephath* (Eliasz i wdowa z Sarepty)

Pokaż „*Elijah and the Widow of Zarephath*” (część DVD *In the Service of Your God*), jeśli film ten jest dostępny, lub opowiedz historię Eliasza i wdowy z

Sarepty, znajdującą się w I Księdze Królewskiej 17:2–24 (zob. także Jeffrey R. Holland, w: Conference Report, kwiec. 1996, 38–39 lub *Ensign*, maj 1996, 29).

Zapytaj uczestników: Czego możemy się nauczyć z przykładu tej wdowy? Co zrobiła, aby zabezpieczyć siebie i swego syna pod względem duchowym i doczesnym? Co, zgodnie z radą naszych współczesnych proroków, mamy czynić, abyśmy rozwinęli nasz dobrobyt duchowy i doczesny? (Przykładowe odpowiedzi: płacić pełną dziesięcinę, dawać hojną ofiarę postną, uporządkować nasze domy, być skromni w wydatkach, unikać zadłużenia, spłacać zobowiązania finansowe, łącznie z zadłużeniem hipotecznym, trochę zaoszczędzić, magazynować jedzenie oraz wyciągać pomocną dłoń do innych. [Zob. Conference Report, paźdz. 1998, 69–72 lub *Ensign*, list. 1998, 52–54. Zob. także Conference Report, paźdz. 2001, 89–90 lub *Liahona*, list. 2001, 73–74]).

Dodatkowe nauki przywódców kościelnych

Podziel się z uczestnikami następującymi deklaracjami, według własnego uznania:

„Naszym podstawowym zamiarem było ustanowienie, tak dalece jak to możliwe, systemu, dzięki któremu przekleństwo bezczynności zostałyby oddalone, zło zapomóg zlikwidowane, a niezależność, pracowitość, zapobiegliwość i szacunek do samego siebie ponownie ustanowione pośród naszego ludu. Celem Kościoła jest pomóc ludziom, aby sami sobie pomogli” (Rada Prezydenta Kościoła, w: Conference Report, paźdz. 1936, 43).

„Każdemu mężczyźnie i każdej kobiecie [...] w tym Kościele, którzy płacą uczciwą dziesięcinę, czy jest ona duża czy mała — wyrażam wdzięczność za wiarę, która znajduje się w waszych sercach. [...] Wyrażam uznanie tym, którzy płacą ofiary postne. Kosztuje to ofiarodawcę nie więcej, niż obejście się bez dwóch posiłków raz na miesiąc. Ofiary stają się filarem naszego programu pomocy wzajemnej” (Gordon B. Hinckley, w: Conference Report, paźdz. 2001, 90 lub *Liahona*, list. 2001, 74).

„[...] Odłóżmy trochę jedzenia, które pomoże nam na wypadek potrzeby. Lecz nie wpadajmy w panikę, ani nie popadajmy w skrajności. Bądźmy rozsądni pod każdym względem” (Gordon B. Hinckley, w: Conference Report, paźdz. 2001, 89 lub *Liahona*, list. 2001, 73).

„Zbyt wielu członkom Kościoła nie udało się uniknąć niepotrzebnego zadłużenia. Mają oni niewielkie, o ile w ogóle, rezerwy finansowe. Rozwiązanie leży w sporządzeniu budżetu, aby żyć zgodnie z naszymi zasobami i zaoszczędzić coś na przyszłość” (Thomas S. Monson, „Guiding Principles of Personal and Family Welfare”, *Ensign*, wrzes. 1986, 3).

„Celem programu pomocy wzajemnej jest opiekowanie się biednymi i potrzebującymi oraz uczynienie członków Kościoła, dzięki ich posłuszeństwu zasadom ewangelii, silnymi i samowystarczalnymi” (James E. Faust, w: Conference Report, kwiec. 1986, 24 lub *Ensign*, maj 1986, 20).

Ćwiczenia

Poproś uczestników o ocenę tego, czy dobrze przestrzegają rad, których udzielają prorok i inni przywódcy Kościoła w odniesieniu do dobrobytu duchowego i doczesnego. Poproś ich o wybranie jednego lub dwóch obszarów, w których mogliby się poprawić oraz o stworzenie i wdrożenie konkretnych planów, aby natychmiast rozpoczęli udoskonalanie.

Złóż świadectwo, że błogosławieństwa płynące z podążania za radą proroka są zarówno duchowe, jak i doczesne.

2 SAMOWYSTARCZALNOŚĆ

Cel

Każdy uczestnik zobowiąże się do stania się samowystarczalnym.

Materiały na lekcję

Egzemplarz „Ćwiczeń samowystarczalności” (dołączony do tej lekcji) dla każdego uczestnika.

Wypowiedź z

Church Handbook of Instruction (*Kościelnego podręcznika instrukcji*)

Poproś jednego z uczestników, aby przeczytał następującą wypowiedź:

„Zbawiciel dał przykazanie Kościołowi i jego członkom, aby byli samowystarczalni i niezależni. [...]

Aby stać się samowystarczalnym, trzeba pracować. Praca jest wysiłkiem fizycznym, umysłowym lub duchowym. To podstawowe źródło szczęścia, poczucia własnej wartości i dobrobytu. Poprzez pracę, ludzie dokonują w swym życiu wielu dobrych rzeczy. [...]

Gdy ludzie stają się samowystarczalni, są lepiej przygotowani do przetrwania przeciwności [i są] zdolni lepiej troszczyć się o potrzeby innych” (*Church Handbook of Instructions, Book 2: Priesthood and Auxiliary Leaders* [1998], 257).

Zapytaj uczestników: Co to jest samowystarczalność? (Samowystarczalność, to wykorzystywanie wszystkich naszych błogosławieństw od Ojca Niebieskiego, w celu troszczenia się o nas samych i nasze rodziny oraz znajdowania rozwiązań naszych problemów).

Zapytaj uczestników: W jaki sposób stawanie się samowystarczalnymi sprawia, że jesteśmy lepszymi osobami, lepszymi członkami rodzin, lepszymi przyjaciółmi, lepszymi członkami Kościoła, lepszymi obywatelami i lepszymi uczniami Chrystusa?

Fragment z pism świętych

Poproś jednego z uczestników, aby przeczytał następujący fragment z pism świętych:

„A jeśli kto o swoich, zwłaszcza o domowników nie ma starania, ten zaparł się wiary i jest gorszy od niewierzącego” (I List do Tymoteusza 5:8).

Zapytaj uczestników: Jak sądzicie, dlaczego Paweł mówi, że osoba, która sama siebie nie utrzymuje, zaparła się wiary?

Kluczowe punkty

Pomóż uczestnikom w zrozumieniu następujących zasad i przedyskutuj je, jeśli jest to konieczne.

1. Wolna wola jest podstawą w planie naszego Stwórcy (zob. NiP 58:26–28; 2 Nefi 2:27).

Zapytaj uczestników: Jaka jest relacja między wolną wolą a samowystarczalnością?

2. Samowystarczalność jest niezbędna, aby troszczyć się o nasze rodziny i nas samych. „Ojciec Niebieski dał wszystkim swoim dzieciom wszystko, co mają — ich talenty, zdolności i dobra materialne — i uczynił je gospodarzami nad tymi błogosławieństwami (zob. NiP 104:11–13). Aby godnie wypełnić ten zarząd, członkowie Kościoła powinni stać się samowystarczalni, wykorzystując te błogosławieństwa, żeby troszczyć się o siebie i swoje rodziny” (*Church Handbook of Instructions, Book 2, 257*).
3. Samowystarczalność jest niezbędna, aby troszczyć się o innych. Prezydent Marion G. Romney nauczał: „Bez samowystarczalności nie można rozwijać wrodzonego pragnienia służby. Jak możemy dać, jeśli nic nie mamy? Jedzenia dla głodnych nie można wziąć z pustych półek. Pieniądzy dla wsparcia potrzebujących nie można wyjąć z pustego portfela. Wsparcia i zrozumienia nie może udzielić ktoś,

kto sam łąknie emocjonalnej strawy. Nauka nie może pochodzić od niewykształconego. I przede wszystkim, duchowe przewodnictwo nie może przyjść od osoby słabego ducha” (w: Conference Report, październik 1982, 135 lub *Ensign*, list. 1982, 93). Mimo to, aby służyć innym, nie musimy czekać, aż będziemy w pełni samowystarczalni.

Zapytaj uczestników: Czym różni się samowystarczalność od materializmu lub pogoni za bogactwem? (Zob. Jakub 2:18–19).

4. Kościół zachęca swych członków do stawiania się samowystarczalnymi w następujących sześciu obszarach: wykształcenie oraz umiejętność czytania i pisania, zdrowie fizyczne, zatrudnienie, domowe zapasy, zarządzanie zasobami oraz siła duchowa, emocjonalna i społeczna (zob. *Church Handbook of Instructions, Book 2*, 257–258).

Historia rodziny Castañeda

Przeczytaj historię, która jest dołączona do tej lekcji (lub poproś o to uczestnika). Omów z uczestnikami, w jaki sposób życie zgodnie z ewangelią pomogło tej rodzinie w staniu się samowystarczalnymi.

Przedyskutuj, w czym ten przykład odnosi się do sytuacji uczestników.

Dodatkowe nauki przywódców kościelnych

Przedyskutuj następujące deklaracje zgodnie z własnym uznaniem:

„Wszyscy powinniśmy poszukiwać większej samowystarczalności, większego ducha samowystarczalności, większego pragnienia zatroszczenia się o siebie samych i naszych bliskich” (Gordon B. Hinckley, w: Conference Report, październik 1982, 111 lub *Ensign*, list. 1982, 76).

„Świat wyciągnąłby ludzi ze slumsów. Chrystus wyciąga slumsy z ludzi, a wtedy oni sami wyciągają się ze slumsów. Świat uformowałby ludzi przez zmianę ich środowiska. Chrystus zmienia ludzi, którzy następnie zmieniają swoje środowisko.

Świat ukształtowałby zachowanie ludzi, ale Chrystus może zmienić ludzką naturę” (Ezra Taft Benson, w: Conference Report, październik 1985, 5 lub *Ensign*, list. 1985, 6).

„Żaden prawdziwy Święty w Dniach Ostatnich, dopóki jest do tego zdolny fizycznie i psychicznie, nie powinien z własnej woli przenosić ciężaru zabezpieczenia siebie i własnej rodziny na kogoś innego. Z własnej pracy, pod natchnieniem Pana, powinien zaspokajać potrzeby duchowe i doczesne swojej rodziny, tak długo, jak jest do tego zdolny” (Spencer W. Kimball, w: Conference Report, październik 1977, 124 lub *Ensign*, list. 1977, 77–78).

„Osiągnęliśmy wyraźny sukces w ustanawianiu pośród Świętych w Dniach Ostatnich przekonania, że powinni troszczyć się o swoje potrzeby materialne i wtedy dzielić się w ramach pomocy wzajemnej z tymi, którzy nie mogą zaspokoić swych podstawowych życiowych potrzeb. Jeśli członek nie jest w stanie sam siebie utrzymać, powinien poprosić o pomoc swą rodzinę, a dopiero potem Kościół, w tej kolejności” (Boyd K. Packer, „Self-Reliance”, *Ensign*, sierpień 1975, 85).

Ćwiczenia

Daj uczestnikom egzemplarz „Ćwiczeń samowystarczalności”, dołączony do tej lekcji, i poproś, aby je wykonali. Zachęć uczestników do zobowiązania się, że staną się bardziej samowystarczalni poprzez przygotowanie konkretnych planów, aby wdrożyć pomysły, które zapisali podczas ćwiczenia.

Podziel się świadectwem o korzyściach stawiania się samowystarczalnymi.

Historia rodziny Castañeda

Pozwólcie, że opowiem wam historię, którą usłyszałem ostatnio w Meksyku. W Torreón byłem wożony dobrym samochodem, należącym do człowieka, o którym mówię. Nazywa się David Castañeda.

Trzydzieści lat wcześniej on, jego żona, Tomasa, oraz ich dzieci mieszkali na suchym, nieco zaniedbanym rancho, w pobliżu Torreón. Posiadali trzydzieści kurczaków, dwie świnie i jednego chudego konia. Kury dostarczały jajek na ich utrzymanie i były sposobem na zarobienie kilku peso, od czasu do czasu. Żyli w ubóstwie. Wtedy przyszli do nich misjonarze. Siostra Castañeda powiedziała: „Starsi zdjęli zasłony z naszych oczu i wnieśli światło do naszego życia. Nie wiedzieliśmy niczego o Jezusie Chrystusie. Nie wiedzieliśmy niczego o Bogu, zanim przyszli”.

Ona chodziła do szkoły przez dwa lata, jej mąż wcale. Starsi nauczali ich i w końcu zostali oni ochrzczeni. Przeprowadzili się do małego miasteczka Bermejillo. Tak się szczęśliwie złożyło, że zaczęli handel rupieciami — skupowali wraki samochodów. To doprowadziło do kontaktów z firmami ubezpieczeniowymi i tym podobnymi. Stopniowo zbudowali dobrze prosperującą firmę, w której pracował ojciec i pięciu synów. Z prostą wiarą płacili dziesięcinę. Pokładali zaufanie w Panu. Żyli zgodnie z ewangelią. Służyli, gdziekolwiek ich powołano. Czterech z ich synów i trzy córki wyjechało na misje. Najmłodszy syn służy teraz w Oaxaca. Do tej pory zbudowali bardzo poważną firmę i odnieśli w niej sukces. Dokuczają im krytycy. Ich odpowiedzią jest świadectwo o mocy Pana w ich życiu.

Pod ich wpływem około 200 członków ich rodziny i przyjaciół przystąpiło do Kościoła. Ponad 30 synów i córek członków ich rodziny i przyjaciół służyło na misji. Ofiarowali ziemię, na której obecnie stoi kaplica.

Dzieci, teraz już dorosłe, oraz ich rodzice na zmianę jeżdżą co miesiąc do Mexico City, aby pracować tam w świątyni. Są oni żywym świadectwem wspaniałej mocy tej pracy Pana, która podnosi i zmienia ludzi. Są oni typowym przykładem wielu tysięcy ludzi na całym świecie, którzy doświadczają cudu mormonizmu jako świadectwa o boskości tej pracy, które wkracza w ich życie. [Gordon B. Hinckley, w: Conference Report, kwiec. 1998, 91–92 lub *Ensign*, maj 1998, 70].

ĆWICZENIE SAMOWYSTARCZALNOŚCI

Jako członkowie Kościoła powinniśmy stać się samowystarczalni w sześciu następujących obszarach: (1) wykształcenie oraz umiejętność czytania i pisania, (2) zdrowie fizyczne, (3) zatrudnienie, (4) zapasy domowe, (5) zarządzanie zasobami oraz (6) siła duchowa, emocjonalna i społeczna (zob. *Church Handbook of Instructions, Book 2: Priesthood and Auxiliary Leaders* [1998], 257–258). Zobowiąż się do tego, że staniesz się bardziej samowystarczalny, poprzez wdrożenie tych elementów do twojego życia.

Wybierz jeden z tych sześciu obszarów i wypisz poniżej pięć sposobów, na jakie mógłbyś się stać bardziej samowystarczalny w tym obszarze.

Obszar samowystarczalności: _____

Rzeczy jakie mógłbyś zrobić, aby stać się bardziej samowystarczalny:

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

10 POMAGANIE INNYM W STANIU SIĘ BARDZIEJ SAMOWYSTARCZALNYMI

Cel

Członkowie komitetu pomocy wzajemnej i specjaliści ds. pomocy wzajemnej będą w stanie lepiej pomagać innym w stanie się bardziej samowystarczalnymi.

Materiały na lekcję

„Analiza potrzeb i zasobów – Plan stawania się samowystarczalnym” (32290 166, dołączony do tej lekcji); jeden egzemplarz dla każdego uczestnika.

Wypowiedź z

Church Handbook of Instruction (*Kościelnego podręcznika instrukcji*)

Poproś jednego z uczestników, aby przeczytał następującą wypowiedź:

„Gdy członkowie Kościoła robią, co mogą, aby samodzielnie zapewnić sobie utrzymanie, ale nadal nie mogą zaspokoić swoich podstawowych potrzeb, powinni najpierw zwrócić się o pomoc do swej [bliższej i dalszej] rodziny. Gdy to nie jest wystarczające, Kościół jest gotów pomóc” (*Church Handbook of Instructions, Book 2: Priesthood and Auxiliary Leaders* [1998], 256).

Fragment z pism świętych

Poproś uczestnika, aby przeczytał następujący fragment z pism świętych i omów temat, na jakie sposoby samowystarczalność przynosi szczęście:

„Każdy zaś niech bada własne postępowanie, a wtedy będzie miał uzasadnienie chluby wyłącznie w sobie samym, a nie w porównaniu z drugim. Albowiem każdy własny ciężar poniesie” (List do Galacjan 6:4–5).

Kluczowe punkty

Pomóż uczestnikom w zrozumieniu następujących zasad i przedyskutuj je zgodnie z potrzebami.

1. Członkowie ponoszą zasadniczą odpowiedzialność za swój własny dobrobyt duchowy, materialny i społeczny. Prezydent Spencer W. Kimball nauczał: „Żaden prawdziwy Święty w Dniach Ostatnich, dopóki jest do tego zdolny fizycznie i psychicznie, nie powinien z własnej woli przenosić ciężaru zabezpieczenia siebie i własnej rodziny na kogoś innego. Z własnej pracy, pod natchnieniem Pana, powinien zaspokajać potrzeby duchowe i doczesne swojej rodziny, tak długo jak jest do tego zdolny” (w: Conference Report, październik 1977, 124 lub *Ensign*, list. 1977, 77–78).
2. Pomagając członkom w potrzebie, nie powinniśmy zdejmować z nich odpowiedzialności, jaka na nich ciąży za rozwiązywanie własnych problemów. Starszy Marvin J. Ashton dał tę radę tym, którzy chcieliby pomóc innym: „Ten, kto naprawdę rozumie i praktykuje empatię, nie rozwiązuje problemów drugiego człowieka, nie spiera się, nie stara się, aby jego zdanie było najważniejsze, nie rzuca oskarżeń lub nie odbiera [jego] wolnej woli. Jedynie pomaga tej osobie w zbudowaniu samowystarczalności i zdobyciu pewności siebie, aby mogła ona spróbować znaleźć własne rozwiązanie” (w: Conference Report, październik 1981, 128–29 lub *ENsign*, list. 1981, 91).
3. Starszy Dallin H. Oaks nauczał: „[Indywidualny] rozwój wymagany przez plan ewangelii ma miejsce tylko w kulturze osobistego wysiłku i odpowiedzialności. Nie może mieć miejsca w kulturze zależności. Wszystko, co powoduje, że stajemy się zależni od innych w podejmowaniu decyzji lub uzyskiwaniu zasobów, które moglibyśmy zapewnić sobie sami, osłabia nas duchowo i opóźnia nasz rozwój w kierunku, który przewidziała dla nas ewangelia” (w: Conference Report, październik 2003, 42 lub *Liahona*, list. 2003, 40).

4. „Celem Kościoła jest pomóc ludziom, aby sami sobie pomogli. Praca ponownie ma być rządzącą zasadą w życiu członków naszego Kościoła” (Rada Prezydenta Kościoła, w: Conference Report, paźdz. 1936, 3).
  5. Biskup lub prezydent palika może powołać do komitetu pomocy wzajemnej okręgu lub palika rozmaitych specjalistów ds. pomocy wzajemnej, aby pomóc członkom w osiągnięciu samowystarczalności (zob. *Church Handbook of Instructions, Book 2, 259–260*).
- Zapytaj uczestników, w jaki sposób oni lub specjaliści ds. pomocy wzajemnej w okręgu lub paliku pomagają członkom w osiągnięciu samowystarczalności. (Przypomnij im o tym, że nie powinni ujawniać poufnych informacji).
6. Biskup może użyć formularza „Analiza potrzeb i zasobów” (dołączonego do tej lekcji), aby pomóc członkom będącym w potrzebie w rozpoczęciu planowania, prowadzącego do samowystarczalności. Rozdaj egzemplarze formularza i krótko omów go z grupą.
  7. Samowystarczalność jest procesem polegającym na następujących krokach:
    - Rozpoznanie obecnej sytuacji.
    - Wybranie celu.
    - Przygotowanie planu, aby go zrealizować.
    - Rozpoznanie dostępnych zasobów.
    - Postępowanie zgodnie z planem.

Gdy ktoś nie jest samowystarczalny, ważne jest to, aby pomóc mu w rozpoznaniu obecnej sytuacji i istniejących przyczyn, jeszcze zanim wyznaczy cel, w innym przypadku, może on nie wyznaczyć najodpowiedniejszego celu.

Zapytaj uczestników: W jaki sposób przywódcy mogą pomóc potrzebującym członkom w przygotowaniu planu osiągnięcia samowystarczalności? W jaki sposób mogą oni pomóc członkom we wdrożeniu ich planów?

Studium przypadku

Rozdaj egzemplarze formularza „Analiza potrzeb i zasobów” i przeczytaj następujące studium przypadku:

Jesteś specjalistą ds. pomocy wzajemnej w okręgu. Biskup poprosił cię, abyś pomógł członkini okręgu, która zgłosiła się do niego w potrzebie. Masz pomóc jej w staniu się bardziej samowystarczalną.

Jest samotna, ma nieco ponad 40 lat, nie ma dzieci. Ma tytuł naukowy i dyplom nauczyciela. Jednakże, nie była zatrudniona na pełny etat od wielu lat z powodu trwałych problemów zdrowotnych. Ma astmę i wynikający z tego niedobór ruchu spowodował jej zły stan zdrowia. Otrzymuje teraz rentę, ale jest ona zbyt niska, aby móc się z niej utrzymać. Kobieta poprosiła biskupa, aby zapewnił jej dodatkowe finansowanie. Gdy pytasz ją o plany na przyszłość, mówi, że już robi wszystko, co może.

Poproś uczestników, aby użyli formularza „Analiza potrzeb i zasobów”, by pomóc tej osobie przygotować plan, który doprowadzi ją do samowystarczalności. Następnie poproś ich, aby przedyskutowali, jak wykonaliby zadanie pomocy tej osobie w staniu się samowystarczalną. (Jeśli to konieczne, przypomnij im o krokach procesu samowystarczalności, wypisanych powyżej). Jeśli grupa jest duża, podziel uczestników na mniejsze grupy dyskusyjne. Następnie poproś uczestników, aby zdali raport z pomysłów powstałych w wyniku ich dyskusji.

Ćwiczenia

Poproś uczestników, aby podzielili się na grupy składające się z dwóch lub więcej osób i przedyskutowali sposoby, na jakie mogliby pomóc innym w staniu się samowystarczalnymi. Poproś ich, aby zanotowali, co spróbują zrobić w wyniku tej lekcji.

Podziel się świadectwem o błogosławieństwach, które otrzymujemy, gdy żyjemy zgodnie z zasadami samowystarczalności.

Imię i nazwisko członka

Adres

Telefon

Zbór

Okręg

Miejsce zatrudnienia

Zawód

Telefon

Imiona i nazwiska oraz wiek członków rodziny będących na czyimś utrzymaniu

Wskazówki

Biskup pomaga osobom znajdującym się w pilnej potrzebie, podczas gdy komitet ds. pomocy wzajemnej w zborze, w skład którego wchodzi przywódca kworum kapłaństwa oraz Stowarzyszenia Pomocy, pomaga przy wprowadzeniu w życie planu prowadzącego do samowystarczalności.

1. Określ potrzeby osoby oraz rodziny.
2. Zidentyfikuj zasoby osoby, rodziny, Kościoła oraz inne zasoby.
3. Pomóż członkowi wprowadzić w życie plan, który pomoże mu w staniu się samowystarczalnym.
4. Wyznacz pracę członkowi tak, by mógł pracować stosownie do swoich możliwości.

Pilne potrzeby

Określ pilne potrzeby członka w jego obecności. Potrzeby te powinny zostać wymienione poniżej i mogą obejmować: żywność, ubranie i mieszkanie; pieniądze na zapłacenie rachunków za leczenie medyczne lub za eksploatację mieszkania, lub inne potrzeby.

Zasoby mogące sprostać pilnym potrzebom

Zasoby pochodzące od członka, rodziny, komitetu ds. pomocy wzajemnej w zborze, innych środków kościelnych i społeczeństwa.

1. Zasoby członka

2. Zasoby pochodzące od członków rodziny (rodzice, dzieci, rodzeństwo, inni) oraz sposób w jaki mogą one sprostać potrzebom

3. Inne zasoby oraz sposób w jaki mogą one sprostać potrzebom

Czego potrzebuje członek, aby stać się samowystarczalnym?

Określ z członkiem, czego potrzeba mu, aby stał się samowystarczalnym. Potrzeby te powinny zostać wymienione poniżej i mogą one obejmować mieszkanie, zatrudnienie, szkolenie zawodowe, edukację itd.

Plan prowadzący do samowystarczalności członka

Określ w obecności członka plan, który pomoże mu w staniu się samowystarczalnym i który określi sposób uzyskania koniecznych zasobów oraz przedział czasowy.

Praca lub służba do wykonania Wypisz poniżej zadania do wykonania przyjęte przez członków rodziny stosownie do ich możliwości w zamian za otrzymane towary lub usługi.

Podpisy

Podpis członka

Data

Podpis biskupa

Data

Uwaga: Terminy *biskup* oraz *zbór* na tym formularzu odnoszą się również do prezydenta gminy oraz gminy.

32290 166